

ANINA PERPELLO

● ■ pointa

PRÁZDNÉ
OBJETÍ

Prázdné objetí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Anina Perpello

Prázdné objetí – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ANINA PERPELLO

PRÁZDNÉ OBJETÍ

Copyright © Anina Perpello, 2025
All rights reserved.

ISBN tištěné verze 978-80-7691-830-6

ISBN e-knihy 978-80-7691-965-5 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7691-966-2 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7691-954-9 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

*„Člověk není rozumná bytost, která má emoce,
ale emocionální bytost, která občas myslí.“*

František Koukolík

„Koukni, támhle jsou další,“ Erik se naklonil přes napěchovanou nákupní tašku a ukázal bráškově křiklavě osvětlené stromky.

Dům, ke kterému zahrada patřila, se tyčil před ostrou zatáčkou, takže měli dost času výzdobu obdivovat. Obzvlášť ten růžově blikající sob byl doslova nepřehlédnutelný. Větší kýč letos nevytáhla ani jejich praštěná sousedka a pro tu bylo vánoční zdobení domovského hnízda smyslem života. Petříkovi se to ale líbilo, radostně zavýskl a zatřepal těma svýma pidi ručičkami.

Přepálené blikáčky nahradilo houstnoucí šero nad nezastavěnými poli a on se s úlevou stáhnul na svoje místo. Zachytil přitom ve zpětném zrcátku tátův vděčný pohled a pochvalné přikývnutí. Zasalutoval a pak si z čela okatě setřel imaginární pot. Pobavené uchechtnutí mu potvrdilo, že to táta postřehl.

Sám byl taky rád, že se mu podařilo mrňouse uklidnit. Rostly mu zoubky – nejspíš konečně poslední – a pořád poslední dobou brečel.

Erik počkal, až se otec zase začne plně věnovat řízení a nenápadně odtáhl okraj mokré igelitky, která skrývala jejich večeri. Pod kupkou rohlíků se ve světle pouliční lampy zaleskl okraj velké krabice. S pracně potlačovaným úsměvem se zase opřel do vyhrívaného polstrování.

Když na rodiče před pár týdny nadšeně vybalil svoje přání k Vánocům, dali mu sehranou přednášku o tom, jak je ta na-prosto boží skládačka zbytečně drahá a že ho do dvou dnů přestane bavit, takže nemá smysl za ni utrácet peníze. Stejně ji táta

koupil. Jeho strategie „pomáhat s nádobím a bez keců vynášet odpadky“ zřejmě zabrala.

„Máma!“ ozval se Petřík hlasitě a neklidně se v dětské sedačce zavrtěl.

„Neboj, Péťo, za chvíli jsme doma,“ ozval se otec od volantu.

„Máma...“ zopakoval bráška a začal natahovat.

Erik k němu nechápavě otočil hlavu: „Ta nálada ti teda dlouho nevydržela, prcku,“ vztáhl ruku a projel mu prsty heboučkou čupřinu. „Co ti zas je?“

Petřík na něj upřel uslzená kukadla a něco nesrozumitelně zažvatlal.

„Hele, máma bude smutná, když tě zas přivezem ubřečeného,“ bylo to poslední, co kdy svému malému bratříčkovi řekl.

Interiér jejich oktávky zničehonic zalilo ostré světlo. Táta zaklel tak vulgárně, že by ho máma určitě hrozně vypeskovala, a strhnul volant.

S Erikem to hodilo ke dveřím, až se praštil o sklo. Zatmělo se mu před očima, Petříkův vyděšený jekot trhal uši. Do leknotím sevřeného hrudníku se mu zaryl bezpečnostní pás.

Třaskavá rána mu vzápětí rozechvěla snad všechny kosti, někde za krkem mu nepříjemně luplo a pak už byla jen tma...

1.

CVIČKOVINY

Seschlá, vrásčitá bobule s křivou chocholkou rozhodně nebudila dojem, že z ní jednou bude hezká kytka. Jenže jak už si Oliver stačil párkrát ověřit i na vlastní kůži – zdání klame. Takže se nad tím moc nepozastavoval a škaredý zárodek budoucí okrasy jejich zahrady šoupl do připravené jamky.

„Počkej, takhle ne. Dáváš je moc daleko od sebe,“ ozvalo se mu za pravým uchem.

V jeho zorném poli se objevila ruka se zelenými drápy a opatrně vylovila sazeničku ze suché hlíny. Její stejně děsně nalakovaná kolegyně pak vyhloubila nový důlek a pidi cibulovina putovala do něj. Sotva o jeden debilní centimetr vedle.

Byla to už třetí připomínka od jeho macechy během deseti minut, které strávil výpomocí na novém záhonu. To měl z toho, že se nechal ségrou po obědě ukecat a nezůstal sedět nad rozehraným závodem.

Takže Oliver usoudil, že stačilo a rázně narovnal ztuhlé nohy. „Si to udělej sama,“ procedil mezi zuby, odhodil umělohmotný děrovač do trávy a vzápětí za ním poslal i špínou ztuhlé rukavice.

Macecha překvapeně zamrkala a ségra se na něj zamračila zpoza košatého keře růží, který pečlivě prořezávala. Nevšímal si ani jedné a svižně zamířil přes zahradu k domu.

„Ale, Oliver, já ti to chtěla jen ukázat!“ volala za ním macecha dotčeně.

Ignoroval ji, skopnul si z nohou zaprášené tenisky, skrz pootevřené posunovačky vklouzl do sluncem vyhřátého obývacího a pak už nakvašeně dusal do schodů.

Světлана se vždycky chovala, jako by všechno věděla nejlíp. Nastěhovala se k nim sotva před pár měsíci a už mu celkem parádně lezla na nervy. I když ještě ne víc než jeho máma a s tou poslední dobou komunikoval už jen přes mobil.

Ve svém pokoji sebou Oliver hodil na postel a zakryl si oči předloktím.

Náhodné překlopení myšlenek k jeho drahé matce ho našťavalo ještě víc. Po té šílené scéně, kterou mu při jejich posledním osobním setkání předvedla přímo ve škole, naprosto souhlasil se svým do macechy slepě zabouchnutým tátou. I když jen v duchu a nahlas by to nikdy neřekl – jeho matka byla sobecká kráva.

Ještě když byli rodiče svoji, tak si z počátku myslel, že jejich hádky jsou hlavně tátova vina. Moc času doma netrával a Oliverovi připadalo, že je máma na všechno sama a prostě to nezvládá. Dokud její pití nepřesáhlo únosnou míru a ona nezačala ječet i po něm a ségře. Nakonec jim dokonce sebrala peníze z brigády – jen aby si mohla dojít koupit další flašku.

Jeho sestra Hedvika přešla na tátovu stranu jako první. Netrvalo dlouho a Oliver se k ní přidal. Nemohl jinak, když se jim táta hroutil před očima vyčerpáním, zatímco matka si jen válela šunky u přiblblých seriálů.

S hlavou plnou nepříjemných vzpomínek se pracně vyhrabal na nohy a raději se uvelebil do židle před počítačem. Nutně se potřeboval soustředit na cokoli jiného...

≈

Oliver sebou trhl, když mu na rameno dopadla těžká ruka, a prudce vyjel z dráhy. Roztěkaně pozastavil závod a stáhl si sluchátka z uší.

„Zase to máš moc nahlas, klepal jsem,“ mračil se na něj z výšky svých dvou metrů táta.

„Ahoj, tati, taky tě rád vidím,“ zašklebil se na něj.

Hlava jejich polovičaté rodiny s potřesením dosedla na okraj jeho postele. Otec už zjevně stihnul i sprchu, vznášel se kolem něj oblak kolínské. Ale jinak vypadal hrozně utahaně. Oliver doufal, že si přinejmenším na neděli vzal volno.

„Máš aspoň hotové všechno do školy?“

„Jasně, že jo,“ přisvědčil okamžitě.

„A co ta pětka z češtiny?“ nedal se táta odbýt jen tak. „Navíc takhle před příjímačkami...“

„Našprtám to a nechám se prozkoušet,“ slíbil lehkomyšlně a víc myšlenek škole věnovat nehodlal. To byla starost pondělního Olivera.

„Hmm, tak dobře.“ Táta svraštil čelo, jako to dělal pokaždé, když se chystal říct něco nepříjemného. „Prý jsi nechtěl pomáhat na zahradě.“

Málem si otráveně odfrkl a zarazil se jen v poslední vteřině. Macecha si samozřejmě stěžovala – jak jinak. Radši se otočil zpátky k monitoru, aby táta neviděl jeho výraz.

„Dělám podle ní všechno špatně, tak co bych se snažil.“

„Světлана to tak určitě nemyslela...“ nadechl se k obraně partnerky otec.

„Tak si jí tam zkus někdy pomáhat ty!“

Táta sebou trhnul a Olivera hned zamrzelo, že se neudržel.

Světлана jako kosmetička jejich rodinný rozpočet zrovna nevylepšila. Otec makal na stavbách od rána do večera, jen aby utáhl hypotéku a jejich školné. Většinou i o sobotách, a když už měl volno, tak se obvykle neurval z dílny nebo lítal kolem baráku. Nebylo fér mu vyčítat, že neměl čas na všechno.

„Trochu respektu, synu,“ ozval se otec tak ostře, že se mu nějaká omluva okamžitě vykourila z hlavy. „Buď se budeš víc snažit, nebo žádný počítač, rozuměno?“

Další námitky raději spolknul: „Jo...“

„Včera mi volala slečna Rosáková,“ pokračoval táta jen o trochu míň nerudně. „Ptala se, jestli se ukážeš na jarní brigádě.“

Sakra. Oliver si hned vynadal, že ty zprávy od Rosničky ignoroval.

„Nevím, tati,“ vydoloval ze sebe. „Moc se mi nechce...“

„Proč?“ zajímal se táta. „Vždycky tě to přece bavilo.“

Oliver ho jen v duchu opravil – bavilo ho chodit tam se ségrou. Jenže co nastoupila na výšku, tak na tyhle jejich společné aktivity neměla vůbec čas.

„Teď už ne,“ utrousil neochotně.

Táta se na něj chvíli odevzdaně díval, než se postavil. „Nutit tě nebudu. I když myslím, že by ti to prospělo.“

Olivera spíš napadlo, že by mu brigáda akorát sežrala čas na učení, ale nechtěl se s tátou hádat. „Hmm...“ zamručel jen neurčitě.

„A nekoukej do toho zas do noci, jasný?“ zvedl ještě otec výhrůžně obočí, než zamířil ke dveřím.

„Jasný,“ přitakal Oliver napůl nepřítomně, jak už měl prsty přilepené zpátky na klávesnici.

≈

Víkend jako vždycky utekl hrozně rychle a jeho nejméně oblíbený den v týdnu na sebe nenechal dlouho čekat.

Jakmile Oliver zaslechl blížící se dusot, spěšně popadl svůj batoh a stáhl se mezi skříňky. Právě včas, aby uhnul hulákající skupince svých spolužáků, ze kterých táhl cigaretový smrad. Jejich botám podlehly veškeré na podlaze zapomenuté přezůvky, brašny i pytle s tělocvikem, takže je na postupu skrz šatnu provázelo množství našťvaných výkřiků a nadávek.

Jít Frajerům co nejrychleji z cesty byla pro Olivera síla zvyku. Už se vážně těšil, až se jejich hlasité společnosti po nástupu na střední zbaví.

Některé části jejich umělecko-sportovního ústavu byly fajn – bavil ho dějepis a angličtina, v kantýně vařili slušné obědy a jejich školník byl pohodový chlápek, který občas přimhouřil oko nad různými přestupky, když jste mu pomohli uklidit šatny. Ale tahle partička deváťáků mu rozhodně chybět nebude. Teda – možná až na jednoho nováčka, kterého už podle všeho iniciovali do svých řad.

Frajeři si to hasili k hlavnímu schodišti a Oliver se nepovšimnut ploužil za nimi, oči upřené do hloučku na jednu z vlasatých hlav. Erik Bílek na jejich školu přestoupil na začátku školního roku, a ještě v září si o něm Oliver myslel, že by se mohl zařadit do jeho velmi stručného seznamu kamarádů. No jo, člověk je bytost chybující.

Nevidal Bílka s těmi otrapy pořád, ale dost často na to, aby ho to štválo. Přitom působil ze začátku celkem normálně – zdravil ho, dokonce mu nabídl pomoc s vylepšením kola, byl milý i na největší šprtky ve třídě. Než se začal čím dál častěji tahat s Marcelem Cvičkem a jeho nohsledy...

Oliver se dovlekl do třídy, kde už vzadu Frajeři řešili, kdo byl v nedělním basketu největší *lúžr*. Přisedl do třetí lavice v prostřední řadě, kterou okupoval Běďa – jeho obvyklý spolusedící. Při zahájení jejich šestého roku povinných školských studií na sebe tak nějak zbyli při rozsazování a vydrželo jim to až do „mazáckého“ ročníku.

„Áhoj,“ pozdravil ho Běďa zívnutím. „Co víkend?“

„Ale jo, dobrý,“ usoudil Oliver ne zrovna nadšeně. „U tebe?“

„Návštěva u bábi,“ přetočil Běďa oči. „Zas se mě snažila během jediného odpoledne vykrmit na porážku.“

„Dám ti vědět, až to začne být vidět,“ ujistil ho. „Co vlastně máme jako první? Matiku?“

„Jo. A *Kalkulačka* hrozil testem,“ dostalo se mu okamžité odpovědi.

Béďa měl v hlavě rozvrhy snad poloviny tříd na škole, takže se Oliver mohl vždycky spolehnout, že má perfektní přehled o tom jejich.

„Tak co, šprte? Jak dopad úkol?“

Oliver vytáhl nos z batohu právě ve chvíli, kdy jeho kamarád podával svůj sešit Cvičkovi. Ten ho popadl a už si to s vítězným halekáním hasil zpátky ke svému místu. „Máme práci, hoši!“

Oliver odložil batoh a úkosem přes rameno sledoval, jak Frajeři s rachocením srážejí lavice k sobě, aby mohli opisovat všichni čtyři najednou. Banda blbečků, co nebyla schopna spočítat pár rovnic. On sám taky nebyl na matiku zrovna génius, ale přinejmenším se snažil poradit si s úkolem sám.

Pak mu pohled utekl k oknu. Bílek se k dohánění domácího úkolu nepřidal. Opíral se zadkem o parapet a zamračeně něco ťukal do mobilu. Oliver ho vlastně nikdy neviděl opisovat a známky neměl z nejhorších na to, že nedávno nastoupil na novou školu.

„Že ho nepošleš do háje, Běďo,“ otočil se pak na svého spolusedícího.

Bedřich pokrčil rameny a nahnul se k němu: „Já nejsem ten, kdo to na test nebude umět,“ zdůraznil důležitě.

„Hmm... A nechceš, aby ti Cviček zas rozbil brýle, co?“

Béďa se nahrbil: „Jo.“

Oliver nejprve váhal, ale nakonec mu to nedalo: „Řekls o tom vašim?“

„Vymluvil jsem se, že jsem si na ně sednul,“ pokrčil Béďa rameny. „Bylo to poprvé, nedělali z toho vědu a koupili mi hned nové.“

„To je fajn, ale stejně...“

„Ty z toho taky nedělej vědu, Oliver,“ přerušil ho Bedřich. Skoro si povzdechl nahlas. To se Běďovi lehko řeklo.

Kdyby jen Oliver neměl už delší dobu pocít, že si Frajeři zasedli i na Béďu, protože se bavil s ním. Zatím nedošlo k ničemu,

co by stálo za řeč, až teda na ty brýle, ale stejně ho to mrzelo. Dokud se srali jen do něj, tak prosím. Jenže Běda s tím neměl nic společného a nezasloužil si to.

„No, dobře...“ pro tentokrát se vzdal dalšího přesvědčování.

„Sám víš, že to nemá cenu,“ zamumlal Běda, kontrolující obsah penálu.

Oliver se nadechl k nějaké jízlivé poznámce ohledně „ceny“ jejich spolužáka, když koutkem oka postřehl stín. Nechápavě vzhlédl ke Cvičkovi, který se právě rozmachoval. Vzápětí se třídou ozvalo ostré plesknutí, jak sešitem praštil jeho kamaráda po hlavě.

Bedřich sebou poděšeně škubl a Cviček pustil pokřivený sešit před něj na lavici. „Hodnej,“ zašklebil se a otočil se ke hloučku spolužaček, které zrovna vešly do třídy. „Holky! Která zapoměla úkol? Mám k dispozici!“

Oliver vyskočil do stoje dřív, než ho Běda stačil zastavit: „Aspoň bys mu to mohl vrátit slušně!“

Tradiční ranní hukot třídy jako když utne.

Věděl, že by měl radši mlčet, jenže přesně to dělal už celé měsíce a vedlo to akorát k tomu, že Frajeři tu buzeraci stupňovali. Běda nebyl jen jeho spolužák, ale jeden z mála opravdových kamarádů. Ze začátku byl Cviček protivný jen na něj, jenže pak to začal bezdůvodně schytávat i Bedřich. A nesl to hůř než on, viděl to na něm.

Měl toho vola nafoukaného plné kecky.

Cviček se k němu obrátil s opovržlivým výrazem: „Nepleť se do toho, *Magore*.“

„Až se přestaneš chovat jako debil,“ odsekl Oliver, aniž by bral v potaz Bědovo varovné syčení.

Některé holky se zahihňaly, což toho náfuku očividně nakrkl.

„Tak takhle ty?“ Cviček vyrazil zpátky k nim a Oliver zařal ruce v pěsti.

Začínal se potit nervozitou z toho, jak na ně byla upřená pozornost všech ve třídě. Jenže teď už nemohl couvnout.

Frajeři se k nim stáhli ve stejnou chvíli, kdy Cviček s hrkáním odsunul z cesty sousední lavici a zůstal stát na půl metru před ním.

„Chceš dostat do zubů, Magore?“ prskl po něm výhrůžně.

Oliver potlačil nutkání ustoupit dozadu. „Ne,“ řekl zamračeně.

„Tak drž hubu a poučky o debilitě si nech pro svoji trhlou máti.“

Frajeři se škodolibě zachechtali. O tom, jaký blázen byla jeho máma a potažmo i on sám, už touhle dobou věděla nejspíš celá škola.

Oliverovi se do hlavy nahrnula krev. Nesnášel, když mu tu děsnou scénu s teatrálně vzlykající matkou někdo připomínal. Nikdy se necítil trapněji. Původně už nechtěl nic dodávat, ale Cviček musel vytáhnout zrovna tohle. Takže se neovládl.

„Aspoň mám koho poučovat, na rozdíl od tebe!“ vyštěkl bez přemýšlení.

Cviček překvapeně ztuhl. Pak se nahrbil, vycenil zuby a skočil po něm. Doslova. Oliver se mu pokusil vyhnout, ale zakopl přitom o vlastní židli. A byl za to rád. Kdyby mu Cviček se svojí téměř zápasnickou figurou naplno natáhnul, nejspíš by přišel o nějaký ten zub.

Před očima se mu mihl strop a pak nástěnky, než se skácel dozadu na podlahu. Cviček pro změnu letěl přes lavici, když promáchl jen vzduch. Hulákání Frajerů se skloubilo s poplašenými výkřiky děvčat a rachocení lavic tomu jen dodalo. Téměř v tom zaniklo i ječení zvonku.

Bedřich i s židlí zacouval s pištěním linolea dozadu, zatímco se Cviček s nadávkami sbíral na nohy.

Oliver se otřeseně posadil. Narazil si při pádu kostrč i lokty a brněla ho snad polovina těla.

„To si vypiješ, Magore.“

Poplašeně se ohlédl po tom nenávistném tónu. Cviček se narovnal a už si to valil k němu, když mu výhled zakryla vysoká postava.

„Radši se zklidni, už zvonilo,“ oznámil nasupenému Cvičkovi Bílek.

„Ještě ty mě ser,“ odfrkl si vůdce Frajerů a pak ukázal prstem na Olivera. „Příště, Magore,“ slíbil mu a vzápětí kolem svého kámoše odpochoval dozadu.

Bílek se otočil a napřáhl ruku: „Jsi celej?“

Oliverovi došlo, že pořád vyjeveně sedí na zemi. Tak ho vyvedlo z konceptu, že se Bílek postavil mezi něj a Cvička. Ne poprvé ho napadlo, že Bílek se do té jejich partičky nehodí. Vůbec nepůsobil jako takový vypatlanec.

„Jo, dík,“ přijal nabízenou pomoc, postavil se a obhlédl situaci. „Do prčic...“

Všechny jeho i Bedřichovy věci samozřejmě skončily na podlaze. Běda už je za pošklebování ostatních mlčky sbíral. Jen dvě holky pronásledovaly jeho rozkutálené tužky.

Než se Oliver stačil pohnout, už se od dveří ozval nevraživý hlas: „Co se to tady děje? No, samozřejmě – zase Žloutek a Pokorný! Uklidte si to!“

Bez reakce na výčitky jejich matikáře si kopnutím přisunul svůj batoh a pustil se nejprve do lavice. Spadla mu brada, když ji z druhé strany vzaly jiné ruce a pomohly mu ji narovnat. Bílek pak bez řeči vrátil na místo i jeho židli.

„Díky,“ vzmohl se Oliver na hlesnutí.

Bílek jen přikývl a až pak se vrátil do lavice. Pondělí se teda zatím vyvíjelo zajímavěji, než by Oliver čekal.

≈

Cviček byl ten den očividně v ráži. Po výstupu ve třídě se měl Oliver na pozoru, takže stačil posunout misku s polívkou těsně

předtím, než do ní mohla žuchnout celá solnička. Místo toho se z ní jen špetka vysypala na jeho táč.

Zvedl zrak ke Cvičkovi, který se nad ním tyčil s posměšným šklebem.

„Dík, ale slaný je to dost,“ informoval ho a gratuloval si, že přitom udržel hlas klidný.

Béda ho pod stolem nakopl, ale on nespouštěl obezřetný pohled z jejich aktuálního nepřítele číslo jedna. Za ten nespokojený ksicht mu to stálo.

Cviček se odkolíbal k frontě u výdejního okénka. Vsadil by se, že ten pohyb odkoukal v nějakém přeslazeném muzikálu.

„Neprovokuj ho,“ ozval se z protější strany stolu Bedřich.

Oliver se na něj zamračil: „Ti jako nepřiďte, že provokuje spíš on?“

„Jestli ho našteješ, dostaneme po hubě oba,“ staral se jeho kamarád nešťastně. „Moje brýle...“

„Dobře, dobře, chápu,“ zabručel. „Kdyby nám dal pokoj, tak pro mě ani neexistuje...“ Na polívku ho přešla chuť, tak se odevzdaně pustil do těstovin v nějakém červeném blátě. Kupodivu to nechutnalo tak hnusně, jak to vypadalo.

Najednou se deska stolu prudce otřásla a vidlička mu místo nabrání dalšího sousta jen klepla o okraj talíře. Tentokrát to byli Frajeři v plném počtu, s tácy v rukou.

„Tohle je náš stůl,“ oznámil jim Cviček. „Tak padejte.“

Nic takového jako přidělené stoly se v jejich jídelně nevedlo a Oliver už měl na jazyku příkladnou odezvu, než ho zastavil Bedřich, který se prudce zvedl.

„Jasně, už jdem,“ sbíral se ochotně a upřel na něj významný – a vyděšený – pohled.

Oliver zařal zuby, odložil příbor a zvedl se taky.

„Tak pohyb, Magore, stydne nám jídlo.“ Cviček do něj samozřejmě musel strčit, jakmile se s tácem narovnal. Udržel rovnováhu jen tak tak, ale zbytek polívky se mu stejně rozbryndal.

Zachmuřeně vyrazil za Bedřichem, který se bezradně točil kolem dokola a hledal volné místo. K jejich smůle dorazili na oběd už i osmáci. Místa byla povětšinou u holčičích stolů, a jak znal Bedřicha, tak k těm by si dobrovolně nikdy nesedl.

Už mu chtěl navrhnout, aby se na to vykašlali, když Bedřich zamířil ke stolu v koutě jídelny, od kterého se právě zvedali dva jiní kluci z jejich třídy. No, fajn. Akorát že jeden tam zůstal sedět – Bílek. Stejně jako ráno čučel do displeje mobilu a nijak nereagoval, když se uvelebili na okraji stolu pro šest.

Pustili se znovu do jídla. Oliver si vzápětí všiml, že Bílkova porce z poloviny stydne na talíři, ale nevypadal, že by se jí chtěl ještě věnovat. Nehybně zíral s rukou pod bradou do telefonu a byl nějak mimo.

Pak se u jejich stolu zastavila s klapotem podpatků třídní. „Eriku? Stav se po vyučování v ředitelně.“

Oslovený udiveně zvedl hlavu: „Provedl jsem snad něco?“

I Oliver se docela divil, Bílek nebyl problémový. Jediné potíže se na něj mohly nalepit, jen když se držel s Frajery.

„Ne, neboj. Pan ředitel s tebou chce jen vyřešit jednu záležitost,“ ujistila ho překvapivě vlídně jejich obvykle přísná učitelka a odpochoďovala.

Bílek zamračeně odložil mobil a pak se podíval přímo na něj. Oliver uhnul očima. Až v tu chvíli mu došlo, že na něj celou dobu nepokrytě zíral.

Zarytě předstíral, že ho plně zaměstnává oběd, dokud se Bílek nezvedl od stolu.

≈

Při odpolední dvouhodinovce v učebně chemie byl Erik jako na trní.

Snažil se přesvědčit sám sebe, že kdyby to bylo něco vážného, třídní by ho vzala za ředitelem hned. Jenže ani tak se nedokázal ubránit nervozitě.

Jeho pololetní výzo dopadlo líp, než sám čekal, absence měl od mámy omluvené a na volejbalového trenéra byl drzý akorát Cviček. Takže mu důvod předvolání na kobereček vůbec nešel na rozum. A taky se díky tomu nedokázal soustředit na výklad elektrochemického pokusu, který by ho normálně docela zajímal. Nemluvě o tom, že ho rozčilovaly papírové kuličky poletujících mu těsně nad hlavou.

Cviček nemířil na něj, ale na Žlutka a jeho kámoše – samozřejmě – kteří se na svých místech hrbili víc a víc pokaždé, když nějaká kulička trefila cíl. Fakt, že on jím nebyl, neubíral nic na tom, jak to bylo iritující. A hlavně dětinské jak prase. Takže když mu pak jedna „střela“ přistála přímo v klíně, téměř okamžitě se otočil a mrštil s ní zpátky. I bez míření trefil Cvička mezi obočí a ten na něj překvapeně vyvalil oči.

„Jdi s tím do hajzlu, vole,“ zasyčel s vědomím, že obhroublá mluva na něj většinou zabere.

Trefil se i v tom. Cviček se jen zašklebil, zapřel se o lavici a začal se na svojí židli pohupovat. Působil, že usiluje o to, mít na hodnocení další čtverec. A to na ně byl chemikář strašně hodný.

Erik se otočil zpátky dopředu a stejně jako na obědě zachytil zkoumavé světlé oči. A i tentokrát s nimi Žloutek rychle uhnul. Jako by se ho snad bál nebo co.

≈

„Dobré odpoledne, pane řediteli,“ pozdravil Erik, když o hodinu později strčil hlavu mezi dveře nejrespektovanější místnosti na škole. „Chtěl jste se mnou mluvit?“

„Ano,“ přitakal muž sedící za bytelným stolem. „Pojď dál a posaď se, Eriku. Nezdržím tě dlouho.“

Rosák nemluvil vyčítavě, ale ani příliš lítostivě, takže za sebou zavřel lehce klidnější.

Kvůli problikávajícím odleskům odpoledního slunce musel Erik židli nejprve trochu posunout, aby na řídu vůbec viděl. Zatím s ním měl tu čest jen jednou – loni v létě, když žádal o přijetí ke studiu. Zapůsobil na něj tehdy jako sice přísný, ale férový chlápek na to, že šéfoval tak velké soukromé základce.

Prošedivělý ředitel na něj zaměřil zrak zpoza úzkých brýlí: „V prvé řadě jsem rád, že ses tak dobře adaptoval na naše osnovy. I když to pro tebe musel být z počátku nezvyk, většina učitelů tě chválí. Dobrá práce, Eriku.“

Tak pozitivní úvod Erika překvapil. A zároveň v něm vzbudil podezření, že si řídá jen připravuje půdu pro méně příjemné téma. „Děkuju, ale... Kvůli známkám jste si mě asi nezavolal, že ne?“

„Bohužel ne,“ připustil Rosák. „Je to trochu ošemetné téma, musím se tě však zeptat. Jak jste na tom doma finančně, Eriku?“

A *sakra*... pomyslel si Erik.

„Proč to chcete vědět, pane řediteli?“ zeptal se napjatě.

Rosák odložil brýle, sepnul ruce k sobě a vážně se na něj zahleděl: „Neber to špatně, prosím, ale bohužel nám od tvé matky zatím nedorazily žádné příspěvky do fondu. Což by nebyl až takový problém, ale je tu i otázka školného, a to nemáš uhrazené od prosince.“

Erik ztěžka polknul: „Máma asi jen zapomněla...“

Ředitel pokýval chápavě hlavou: „Napadlo mě to a snažil jsem se jí dovolat, ale... nebere telefon.“

„No... Ona dělá noční a přes den většinou spí,“ vysvětlil toporně.

„Ach tak...“

„Já jí to připomenu,“ přislíbil spěšně. „Ty peníze určitě brzo pošle.“

„To rád slyším,“ reagoval Rosák přívětivě a naklonil se k němu přes stůl. „Pokud by s tím byl jakýkoli problém, můžeš požádat o zvláštní příspěvek. Jak možná víš z nástěnek, máme teď nový program pro nadané studenty, který by ti školné zaplatil a...“

Erik se zvedl ze židle, až se zakymácela: „To nebude třeba, pane řediteli.“

Rosák se na něj zkoumavě zadíval. To už mu došlo, že ředitele dost nezdvorně přerušil. Přitom se mu snažil jen pomoci. Taký mohl místo rozhovoru poslat mámě ostrou upomínku.

„Opravdu vám moc děkuju za radu, ale zaplatíme to ze svého,“ ujistil ho spěšně, aby si to u něj alespoň trochu vyžehlil.

Kvůli pokecu s řídou dorazil Erik domů o něco později, než plánoval. Měl sotva čas na to odhodit školní batoh a nalít do sebe sklenici vody. A v celém tom spěchu nejspíš cinkal klíči hlasitěji, než musel.

„Kam to zase jdeš, Eriku?“ ozval se mu za zády unavený hlas. „Sotva jsi přišel domů...“

Zastavil se s rukou na klíce a jednou nohou na chodbě. Nejprve se úmyslně pomalu nadechl, než se pootočil do útrob jejich bytečku a pozvedl cyklistickou přilbu.

„Projet se s klukama. Do tmy jsem doma, mami,“ slíbil stínu v županu, který se rýsoval ve dveřích ložnice.

„Aha... Tak hlavně na sebe dávej pozor.“

„Jasně, jako vždycky,“ přikývl a zabouchl dveře dřív, než si mohla mamka všimnout, že si nevzal chrániče. Už tak z něj měli ostatní srandu, že jezdí po městě jak princezna, co se bojí o nehty.

Úplně jí nelhal, ale po předešlých zkušenostech si zbytek svých plánů nechal radši pro sebe. Byl sice opravdu domluvený

s kluky ze třídy, jenže na odvetný basket, ne na kolo. A hřiště bylo za rohem, klidně to mohl dojít pěšky. Co mamka nevěděla – a ani jí o tom nehodlal říkat – bylo, že ho nejprve čekal rozvoz části reklamních letáků, kterou nestihl předešlý večer. A s tím by se bez kola pachtil ještě o půlnoci.

Posledně se mamka hrozně naštvála, když zjistila, že peníze, které si přivydělal, dal na připojení k internetu. Trvala na tom, že se o jejich domácnost dokáže postarat se svým platem sama a pořád mu opakovala, ať si užívá dětství, dokud může. A přitom ho vůbec nechtěla pouštět ven...

Erik tlačil kolo ze sklepa a v hlavě si už skládal co nejpraktičtější trasu, když se v otevřeném vchodu objevila mohutná figura a zahradila mu cestu.

V duchu zaklel, ale nahlas se přiměl slušně pozdravit: „Dobrý den, pane Nacke.“

„No, nevím, jestli dobřej,“ ucedil jejich domácí na půl huby, v koutku úst nezapálenou cigaretu. „Nájem, Bílku. Máte zpoždění.“

Vážně přikývl: „Mamka na to myslí. Příští týden vám to doplatíme.“

„Aby z toho zas nebyly dva,“ ohradil se Nacke.

Erik spolkl první ostrou odpověď. „Budu mít navíc z brigády. Peníze dostanete, pane Nacke.“

„No, jen aby... Tak si jed.“

Domácí mu konečně odvalil svoje panděro z cesty a Erik se spěšně protáhl i s kolem úzkými dveřmi. Jakmile se ocitl na chodníku, tak radši pořádně šlápl do pedálů dřív, než mohl podlehnout nutkání poslat toho hnusného chlapa někam.

PIKLE

Nejprve si myslela, že ji na tu dálku klame zrak. Jenže při bližším pohledu se už potěšeně usmívala – zpod vrstvy suchého listí se opravdu tlačily ke slunci první výhonky vzácných tulipánů, které se loni zarytě tvářily, že jim místní podnebí nevyhovuje.

Alexandra s dobrou náladou pokračovala v chůzi podél plotu, který chránil školní zahradu, a letmo přitom zkoumala stav po zimě. Tráva se začínala pomaloučku zelenat, na slunných místech se natahovaly ke slunci shluky bledulí i pupeny narcisů, ovocné stromky se protahovaly mnohem ochotněji než žáci při rozcvičkách. Bylo načase pustit se do jarních prací.

Lehce nakloněné stěny vyvýšených záhonů jí připomenuly, že chtěla nakoupit víc druhů bylinek, mladší děvčata se o ně loni hodně zajímala. A navíc se daly využít ve školní kuchyni.

Plot se kousek před ní zalomoval ke kůlně s náradím. Jakmile jí tam padl zrak, její nadšení z plánované výsadby se vypařilo. V tomhle rohu totiž „zdobilo“ povrch záhonu na okraji zahrady množství špačků od cigaret.

Alexandra zůstala stát a nakrčila nos nad zápachem, který ji praštil přes nos. Těsně za plotem, krytí z jedné strany kůlnou a z druhé obrovským křoviskem zlatice, postával hlouček klábosících pubertáků.

Našli si teda hezkou zašívárnu na odpolední přestávku. Zezadu do školy prakticky nikdo nechodil, i ona sama obvykle používala hlavní vchod. Takže byli určitě přesvědčení, že je

tam nikdo nenačapá. No, její kontrolní obchůzka je vyvede z omylu...

≈

„Ti říkám, vykašli se na to, kámo,“ mávl rukou Přemek.

„A nechat ho, ať si na nás vyskakuje?“ zavrčel Marcel a připálil si další cigáro.

„Mi přijde Žloutek celkem neškodnej,“ ozval se s pokrčením ramen i Ivo.

Marcel si odfrkl: „To už jsi zapomněl na ten bordel, co udělal v parku před školou?“

„Jasně, že ne, ale to bylo celkem pochopitelný...“ protestoval jeho parťák.

„A svedl to pak na nás!“ rozmáchl se cigaretou Marcel.

„Vždyť ten transparent byla naše práce,“ připomenul Přemek s úšklebkem.

„No a?“ trval na svém vůdce Frajerů. „Ještě jednou si na mě otevře hubu a dostane přes ni.“

„Dobré odpoledne, pánové,“ ozvalo se Marcelovi za ramenem tak nečekaně, až se začal dusit na dalším šluku.

Jeho kumpáni upustili nedokouřené cigarety na zem a začali je panicky zašlapávat. Ne, že by jim to v tu chvíli k něčemu bylo.

„Dobrý...“ „Dobrej, slečno Rosáková,“ zadrmolili jeden přes druhého.

„Hlavně se tu neudus, Cvičku,“ sjela školní zahradnice jejich šéfíka.

Marcel konečně přestal kašlat a zvedl k ní nerudný, začervenalý pohled, cigaretu v ruce.

Rosáková pozvedla obočí: „Típaneš to laskavě?“

Marcel se zaksichtil, ale poslechl, udusil cigaretu o zeď a už se automaticky natahoval, že špačka přehodí přes plot.

„Tak to ne,“ ucedila Rosáková tak tvrdě, že se Marcel zastavil v půli pohybu. „Dobře si rozmysli, co s tím chceš udělat.“

Zachmuřil se, ale měl dost rozumu, aby mlčel. A Rosáková se do nich očekávatelně obula.

„Teď mě hezky poslouchejte. Všichni. Pro mě za mě si tu pouštějte do plic rakovinu, ale jestli najdu ve školní zahradě jeden jediný další špaček, poneseťte si následky.“

Partička Frajerů šoupala nohama a zarytě mlčela.

„Tak rozuměli jste?“

„Ano, slečno Rosáková,“ zamumlali neochotně.

„Bezva. O dvacet metrů dál je odpadkový koš. Naučte se ho používat k tomu, k čemu je určený.“

≈

Na pozdravy žáčků pohybujících se po chodbách odpovídala jen na půl úst. Ta nepovedená banda nezletilých kuřáků Alexandře zkazila náladu.

Dobře věděla, že nemá cenu jim to zakazovat. Ti chytřejší sami dojdou k tomu, že cigaretami díru do světa neudělají. Avšak nechtěla si zchladit žáhu na otci, takže se přede dveřmi několikrát pomalu nadechla a po zaklepaní vešla do ředitelny s úsměvem.

„Ahoj, tati.“

„Ty už jsi tady?“ zvedl Vladislav Rosák zrak od nějakých papírů.

Potřásla hlavou: „Zase tu nad něčím dumáš a nevnímáš čas, vid? Dokonce mám zpoždění.“

Vklouzla za jeho stůl a líbla ho na tvář. Otec sice něco zabručel, ale neodporoval. Alexandra se zaměřila na ležstra rozložená na jako vždy pečlivě uklizené dubové desce.

„Tak co pro mě máš?“ naklonila se blíž, aby viděla na jména a překvapeně vydechla. „Oliver?“

„Bohužel,“ přitakal otec, stáhl si z nosu brýle a promnul si koutky očí.

Povzdechla si: „Bylo mi jasné, že bude potřebovat čas... To už je to s ním tak špatné, že si vysloužil tvou pozornost?“

„Rapidní zhoršení prospěchu, nezáměr při hodinách, bez omluvy přestal docházet do dramatického kroužku. Před Vánocemi se zapletl dokonce do rvačky a do toho ten vandalismus v parku,“ vyjmenoval otec ztěžka a začal pomalu čistit zaprášená sklíčka. „Je to velmi šikovný chlapec a byla by škoda, kdyby si takhle pokazil poslední ročník. Předpokládám, že u tebe se zatím taky neukázal?“ pohlédl na dceru.

Alexandra ho i v tomhle musela bohužel zklamat: „Na moje zprávy nereagoval, ale už jsem volala jeho otci. Slíbil, že s ním promluví.“

„Dobře,“ přikývl otec, odsunul Oliverovy záznamy stranou a už znovu přes brýle zamžoural na dokument pod nimi. „A pak tu mám Erika.“

„Bílek?“ přečetla si Alexandra studentovo příjmení a zacukal jí koutek nad povedenou shodou. „Co ten je zač? Nevybavuju si ho.“

„Přestoupil k nám v září, studijní výsledky má nadprůměrné a ve volejbalovém týmu je oblíbený,“ začal otec tím pozitivním. „Problém je situace u něj doma. Vychovává ho jen matka, které se nemůžu dovolat, a nejspíš obracejí každou korunu. Nemá zaplacené školné za poslední tři měsíce. Přímo na Erikovi se začíná projevovat únava – předpokládám, že se snaží si přivydělat. Někteří učitelé se mi zmínili, že v hodinách usíná a při posledním okresním turnaji se dokonce zranil.“

„Hmm, a co na něj říká náš akční trenér?“ zajímala se.

„Podle toho, jak se mi tu rozplýval, v něm vidí budoucího mistra Evropy ve volejbale.“

„Takže jsi mu nabídl ten náš nový program, ne?“

„Samozřejmě, ale je příliš hrdý,“ povzdechl si otec. „Nechce přijmout pomoc od cizích. Jenže jestli nezaplatí alespoň školné...“

„Jasně, chápu,“ Alexandra si zamyšleně založila ruce na hrudi. „Co jejich přihlášky na střední?“

„I ty mi dělají těžkou hlavu,“ zachmuřil se otec. „Oliver se nedostavil na talentovky a hlásí se místo toho na obecné gymnázium. Ještě loni bych řekl, že zvládne přijímací zkoušky bez problémů, ale s jeho současným přístupem... A Erik se prioritně hlásí na veřejnou průmyslovku, i když jsme ho doporučili na sportovní speciálku. Přijde mi, jako by oběma bylo jedno, kam po prázdninách nastoupí.“

„Taky mi to tak zní,“ uznala. „Cokoli dalšího, o čem bych měla vědět?“

„Nic zásadního.“

„Olivera by vzali i k Rychlým šípům, toho přesvědčím, aby přišel,“ prohlásila Alexandra. „A pak ho zkusím přimět, aby o tom, co se stalo, začal mluvit.“

„To by mohlo pomoci,“ souhlasil její otec a shrnul obě žákovské dokumentace na hromádku. „Erik bude ale větší oříšek. V rámci tvých kompetencí – napadá tě něco?“

Mrkla na něj: „Nějak to zaonačím. Nedělej si starosti, tati.“

Zapřel se do židle a vděčně k ní vzhlédl: „Díky, Sašenko.“

Alexandra mu položila ruku na rameno: „Na oplátku mi můžeš od příštího týdne přiřadit pomocníky na zahradu. Bude tam spousta práce.“

„Určitě, to udělám rád,“ ujistil ji.

„Ale ne jako loni, kdys mi tam posílal jen poškoláky,“ dodala významně. „Ti to nikdy nebudou brát jinak než jako trest.“

Otec si odkašlal: „No...“

Přimhouřila oči: „Což jsi měl přesně v plánu, že jo?“

Zasmál se a ona si nemohla pomoci, aby ho nenapodobila.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Prázdné objetí***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.